

Узагальнюючи вище викладене слід зазначити, що підготовка фахівців міліції була спрямована переважно на розкриття різних видів злочинів, виявлення та знищення класових ворогів, припинення правопорушень, бездоглядності та безпритульності дітей і підлітків шляхом їх ізоляції у колектори, колонії, реформаторіуми, трудові комуни та ін. з метою перевиховання.

Список бібліографічних посилань

1. Михайленко П. П., Кондратьєв Я. Ю. Історія міліції України у документах і матеріалах : у 3 т. Т. 2. 1926–1945. Київ : Генеза, 1998. 412 с.
2. Михайленко П. П., Кондратьєв Я. Ю. Історія міліції України у документах і матеріалах : у 3 т. Т. 3. 1946–1990. Київ : Генеза, 2000. 616 с.

Одержано 08.11.2017

УДК 343.102 :343.985(477)

Дмитро Олегович ХАМАТОВ,

аспірант заочної форми навчання докторантури та аспірантури
Одеського державного університету внутрішніх справ

ДО ПРОБЛЕМИ ДІЯЛЬНОСТІ ОПЕРАТИВНИХ ПІДРОЗДІЛІВ З МЕТОЮ НЕЙТРАЛІЗАЦІЇ ПРОТИДІЇ РОЗГЛЯДУ КРИМІНАЛЬНИХ ПРОВАДЖЕНЬ У СУДІ

Вирішення судом на стадії судового розгляду таких завдань, як забезпечення необхідних засобів доказування, визначення обсягу доказів, що підлягають дослідженню, порядку їх дослідження та безпосереднє дослідження доказів за участі сторін, вимагає подолання в разі необхідності протидії здійсненню правосуддя та ефективного забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у судовому розгляді. Використання можливостей оперативно-розшукової діяльності з метою подолання протидії судовому розгляду ґрунтується на положеннях чинних нормативно-правових актів. У першу чергу, це *Інструкція з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами внутрішніх справ у попередженні, виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень*, що затверджена наказом МВС України № 700 від 14 серпня 2012 року [1]. Положення п. 14.2 цієї Інструкції [1, п. 14.2] покладають на начальника оперативного підрозділу (працівники якого виконували письмові доручення слідчого під час досудового розслідування) наступні обов'язки, що виконуються саме на стадії судового розгляду кримінальних проваджень:

- здійснювати необхідні заходи щодо забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві;
- з'ясовувати наявність фактів тиску на учасників судового розгляду, реальної загрози їх життю, здоров'ю, житлу чи майну;
- встановлювати причини зміни показань свідками чи потерпілими;
- організовувати протидію незаконним проявам відносно учасників судового розгляду;
- за дорученням начальника слідчого підрозділу, до якого надійшла ухвала суду про оголошення розшуку обвинуваченого для організації виконання, в установленому законодавством порядку заводити відповідну оперативно-розшукову справу та здійснювати розшукові заходи з метою встановлення місцеперебування обвинуваченого;
- на підставі письмового доручення слідчого організовувати участь співробітників оперативного підрозділу в певних слідчих (розшукових) діях, які проводяться на підставі ухвали суду.

Покладання зазначених вище обов'язків на відповідні оперативні підрозділи не є наслідком зміни кримінального процесуального законодавства України. Ці завдання традиційно виконуються працівниками відповідних оперативних підрозділів. Попередня *Інструкція з організації взаємодії органів досудового слідства з оперативними підрозділами ОВС України на стадіях документування злочинних дій, реалізації оперативних матеріалів, розслідування кримінальної справи та її розгляду в суді*, що була затверджена наказом МВС України № 777 від 7 вересня 2005 року (втратила чинність) також передбачала виконання подібних завдань відповідними оперативними підрозділами під час розгляду кримінальної справи в суді:

нейтралізація активної протидії передбаченому законом порядку судового розгляду справ; встановлення та усунення фактів тиску на свідків, потерпілих, спеціалістів та інших учасників процесу; з'ясування причин зміни учасниками процесу показань, організація протидії таким проявам.

Проте, зазначимо, що значна частина зазначених вище обов'язків не знаходить явного відображення у чинному законодавстві. Так, ані Кримінальний процесуальний кодекс України, ані Закон України «Про оперативно-розшукову діяльність» безпосередньо не передбачають процедури взаємодії працівників відповідного оперативного підрозділу, слідчого, прокурора та суду з питань подолання протидії судовому розгляду кримінальних проваджень. Законодавчо не передбачено форм звернення до суду у разі, якщо існує необхідність прийняття того чи іншого судового рішення, спрямованого на нейтралізацію протидії судочинству.

Наприклад, якщо працівниками відповідного оперативного підрозділу будуть встановлені факти тиску на учасників судового розгляду, то до кого та в якій формі вони мають звертатися? Згідно ст. 41 КПК України працівники оперативних підрозділів не мають права здійснювати процесуальні дії у кримінальному провадженні за власною ініціативою або звертатися з клопотаннями до слідчого судді чи прокурора [2]. Тож, логічно припускати, що працівники оперативного підрозділу мають спочатку звернутися до слідчого, який проводив досудове розслідування. Останній, у свою чергу, має звернутися до прокурора, який підтримує державне обвинувачення в суді (як правило він є процесуальним керівником на стадії досудового розслідування), та повідомити про встановлені факти та одержані фактичні дані. Прокурор у разі потреби може звернутися до суду та заявити відповідне клопотання.

Вважаємо, що прокурор є однією з ключових фігур у справі подолання протидії судовому розгляду кримінальних проваджень, оскільки він уповноважений на цій стадії:

- подавати клопотання до суду про проведення слідчих (розшукових) дій, у т. ч. негласних, в порядку ст. 333 КПК України;
- висувати додаткове обвинувачення у разі отримання відомостей про можливе вчинення обвинуваченим іншого кримінального правопорушення, щодо якого обвинувачення не висувалось і яке тісно зв'язане з первісним та їх окремих розгляд неможливий (ч. 2 ст. 337, ст. 339 КПК України);
- змінювати обвинувачення, якщо встановлені нові фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого обвинувачується особа (ч. 2 ст. 337, ст. 338 КПК України);
- допитувати учасників судового розгляду (ст. 351–354 КПК України);
- надавати суду документи, які долучаються до матеріалів кримінального провадження (ст. 317, ч. 3 ст. 358 КПК України);
- звертатися до суду та заявляти клопотання (ст. 331, 350 КПК України), у т. ч. про обрання або зміну запобіжного заходу стосовно обвинуваченого, щодо порядку дослідження доказів, забезпечення безпеки учасників судового розгляду, виклику нових свідків, долучення нових доказів тощо.

Як бачимо, працівники оперативного підрозділу не в змозі самотійно організовувати протидію незаконним проявам відносно учасників судового розгляду, адже не мають можливості самотійно звертатися до суду. З іншого боку, суд не зобов'язаний при прийнятті судових рішень враховувати відомості, одержані працівниками відповідного оперативного підрозділу. В організаційному плані КПК України не передбачає виконання судом завдань із подолання протидії судовому розгляду кримінальних проваджень.

Разом з тим, суд визначений Законом України «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві» [3, ст. 3] органом, який забезпечує безпеку, та приймає рішення про застосування заходів безпеки. А, відповідно, приводом для вжиття заходів забезпечення безпеки учасників кримінального судочинства згідно Закону [3, ст. 20] може бути:

- заява учасника кримінального судочинства, члена його сім'ї або близького родича;
- звернення керівника відповідного державного органу;
- отримання оперативної та іншої інформації про наявність загрози життю, здоров'ю, житлу і майну зазначених осіб.

Суд, одержавши такого роду інформацію, зобов'язаний Законом [3, ч. 2 ст. 22] її перевірити і в строк не більше трьох діб, а у невідкладних випадках негайно прийняти рішення про застосування або відмову у застосуванні заходів безпеки. На своє рішення суд має приймати мотивовану ухвалу та передавати її для виконання органу, на який покладено здійснення заходів

безпеки. Однак, Закон [3] не визначає, яким чином суд має одержувати від працівників оперативних підрозділів зазначену вище оперативну інформацію про наявність загрози життю, здоров'ю, житлу і майну учасників судового розгляду. Чи має звертатися керівник відповідного оперативного підрозділу безпосередньо до суду (суддів), чи таке звернення має відбуватися опосередковано, тобто через слідчого або прокурора.

Відсутність законодавчо визначеної можливості у працівників оперативних підрозділів безпосередньо звертатися до суду обумовлює необхідність взаємодії з прокурором. Останній уповноважений, у т. ч. з метою подолання протидії судовому розгляду, звертатися до суду й подавати йому клопотання щодо порядку дослідження доказів та долучення нових доказів до матеріалів кримінального провадження, про зміну або висунення додаткового обвинувачення, про обрання або зміну запобіжного заходу стосовно обвинуваченого, про забезпечення безпеки учасників судового розгляду, про виклик нових свідків до суду, проведення слідчих (розшукових) дій, у т. ч. негласних, тощо.

Положення відомчих інструкцій МВС України мають передбачати процедуру взаємодії оперативних підрозділів зі слідчими, які проводили їх досудове розслідування, та прокурорами, які підтримують державне обвинувачення в суді, з метою подолання протидії судовому розгляду матеріалів кримінальних проваджень.

Список бібліографічних посилань

1. Про затвердження Інструкції з організації взаємодії органів досудового розслідування з іншими органами та підрозділами внутрішніх справ у попередженні, виявленні та розслідуванні кримінальних правопорушень : наказ МВС України від 14.08.2012 № 700 // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення: 05.11.2017).

2. Кримінальний процесуальний кодекс України : закон України від 13.04.2012 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 05.11.2017).

3. Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві : закон України від 23.12.1993 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3782-12> (дата звернення: 05.11.2017).

Одержано 06.11.2017

УДК 347.734:336.711(477)

Євгеній Сергійович ХОДАК,

аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ

ДО ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ СТРУКТУРИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ФОНДУ ГАРАНТУВАННЯ ВКЛАДІВ ФІЗИЧНИХ ОСІБ

Досліджуючи адміністративно-правовий статус Фонду гарантування вкладів фізичних осіб (далі – Фонд), слід зазначити, що в адміністративно-правовій науці вважається, що вказана категорія походить від більш загальної – адміністративно-правового статусу суб'єкта права.

Суб'єкт права – це учасник суспільних відносин, якого норма права наділяє правами і обов'язками. Це поняття містить у собі два критерії. Перший – соціальний, що означає участь у суспільних відносинах в ролі відособленого, здатного утворювати і здійснювати єдину волю персоніфікованого суб'єкта. Другий – юридичний, що передбачає встановлення правовими нормами здатності бути носієм прав і обов'язків, брати участь у правовідносинах [1, с. 3].

В адміністративному праві під суб'єктом розуміють носія (юридичну чи фізичну особу) прав і обов'язків у сфері публічної адміністрації, передбачених адміністративно-правовими нормами, який має здатність надані права реалізовувати, а покладені обов'язки виконувати [2, с. 58]. Суб'єкт адміністративного права – це особа, яка має певні права та обов'язки, викладені в нормах адміністративного права, і може вступати в адміністративно-правові відносини [3, с. 137], або брати участь у здійсненні публічного управління, реалізації функцій виконавчої влади [4, с. 418].

Таким чином, суб'єктами адміністративного права слід визнавати учасників публічних відносин, яких відповідно до конституційних та адміністративно-правових норм наділено